1
La porta que no era

Aquesta és una història sobre un fet que va passar fa molt de temps, quan el vostre avi encara era petit. És una història molt important perquè exposa com van començar totes les anades i vingudes entre el nostre món i la terra de Nàrnia.

En aquella època, Sherlock Holmes encara vivia a Baker Street, i els Bastable buscaven un tresor a Lewisham Road. En aquells temps, si éreu un nen havíeu de portar un coll dur d'Eton cada dia, i en general les escoles eren més horribles que no pas ara. El menjar, però, era més gustós; i quant als dolços, no us diré com n'eren, de bons i barats, perquè us faria venir salivera en va. I en aquells moments, a Londres hi vivia una nena que es deia Polly Plummer.

Vivia en una d'aquelles cases que formen una llarga renglera, totes unides les unes a les altres. Un matí, ella havia sortit al jardí del darrere quan un noi de la casa del costat es va enfilar i va treure el nas per sobre el mur. La Polly es va quedar d'allò més sorpresa, perquè, fins aleshores, mai no hi havia hagut criatures en aquella casa, sinó que només hi vivien el senyor Ketterley i la senyoreta Ketterley, que eren germans, ell un vell solter, i ella una vella fadrina. La Polly se'l va mirar, plena de curiositat. El nen desconegut tenia la cara molt bruta. Si hagués refregat les mans per la terra, després s'hagués posat

a plorar a llàgrima viva i tot seguit s'hagués eixugat la cara amb les mans, difícilment se l'hauria embrutat tant. En realitat, això era si fa no fa el que havia estat fent.

—Hola —va dir la Polly.

—Hola —va contestar el noi—. Com et dius?

—Polly —va fer la Polly—. I tu?

—Digory —va respondre el noi.

—Quin nom més còmic! —va exclamar la Polly.

—Més ho és Polly —va replicar en Digory.

—No ho és —va fer la Polly.

—Sí, que ho és —va insistir en Digory.

—Sigui com sigui, jo em rento la cara —va dir la Polly—. I això és el que cal que facis tu; sobretot després de... —I aleshores va emmudir.

Havia estat a punt de dir: «Després d'haver estat fent el ploricó», però li va semblar que no seria de bona educació.

—Està bé, he plorat —va fer en Digory amb veu molt més forta, com si se sentís tan desgraciat que tant se li'n donés que la gent sabés que havia estat plorant—. I tu també hauries plorat —va continuar—, si haguessis viscut al camp i tingut un poni, i un riu al fons del jardí, i aleshores t'haguessin portat a viure en un forat tan horrible com aquest.

—Londres no és un forat —va replicar la Polly, amb indignació.

El noi, però, estava massa excitat per fixar-se en el que ella li deia, i va prosseguir dient:

—I si el teu pare fos a l'Índia..., i haguessis hagut de venir a viure amb una tia i un oncle que és boig (a qui li agradaria

això?)..., i si el motiu fos que han de tenir cura de la teva mare..., i si la teva mare estigués malalta i s'hagués..., i s'hagués... de morir.

Llavors la cara se li va transformar com quan un tracta de contenir les llàgrimes.

—No ho sabia. Ho sento —va fer la Polly.

I tot seguit, com que no sabia ben bé què dir, i també amb el propòsit de desviar la ment d'en Digory cap a temes més alegres, li va preguntar:

—De veritat és boig el senyor Ketterley?

—Mira, si no és boig —va respondre en Digory—, hi deu haver un altre misteri. Té un estudi al pis de dalt, i la tia Letty diu que no hi he de pujar mai. Bé, per començar, això és molt estrany. I després hi ha una altra cosa. Cada vegada que ell intenta dir-me alguna cosa a l'hora de menjar..., mai no tracta ni tan sols d'adreçar la paraula a la meva tia..., ella sempre el fa callar. Li diu: «No l'amoïnis, el nen, Andrew», o «Estic segura que en Digory no en vol sentir a parlar, d'això», o bé «Apa, Digory, no vols anar a jugar al jardí?».

—Quines coses intenta dir-te?

—No ho sé. Mai no pot dir gran cosa. Però hi ha més que això. Un vespre (va ser anit, de fet), en passar pel peu de l'escala de la mansarda, quan me n'anava a dormir (i no em fa cap gràcia de passar-hi), estic segur que vaig sentir un crit.

—Potser hi té tancada una esposa boja, allí dalt.

—Sí, ja ho he pensat.

—Potser és un falsificador de moneda.

—O podria haver estat pirata, com aquell home que surt al

començament de *L'illa del tresor*, i s'ha d'amagar dels seus antics companys de bord.

—Que emocionant! —va exclamar la Polly—. No m'havia imaginat mai que la teva casa fos tan interessant.

—A tu et pot semblar interessant —va respondre en Digory—, però no t'ho semblaria tant si haguessis de dormir-hi. T'agradaria estar desperta escoltant per veure si sents les passes de l'oncle Andrew avançant cautelosament pel passadís cap a la teva habitació? I té aquells ulls tan espantosos!

Així va ser com la Polly i en Digory es van conèixer, i, com que tot just començaven les vacances d'estiu i cap dels dos no anava al mar aquell any, es trobaven gairebé cada dia.

Fragment d'***El nebot del mag***, primer volum de ***Les cròniques de Nàrnia***, traducció de Jordi Arbonès, col·lecció El Jardí Secret de Viena, Viena Edicions, novembre del 2026.